

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ

G. PITRUZZELLA

представено на 5 май 2022 година¹

Дело C-256/21

КР

срещу

TV,

Gemeinde Bodman-Ludwigshafen

(Преюдициално запитване, отправено от Oberlandesgericht München (Върховен областен съд Мюнхен, Германия)

„Преюдициално запитване — Марка на Европейския съюз („APFELZÜGE“) — Спор пред националния съд — Компетентност на съдилищата за марките — Иск за установяване на нарушение — Насрещен иск — Оттегляне на иск за установяване на нарушение“

I. Въведение

1. Настоящото преюдициално запитване, отправено от Oberlandesgericht München (Върховен областен съд Мюнхен, Германия), се отнася до тълкуването на член 124, букви а) и г) и член 128 от Регламент 2017/1001 относно марката на Европейския съюз².

2. То е отправено в рамките на спор между КР, от една страна, и TV и Gemeinde Bodman-Ludwigshafen (община Бодман-Лудвигсхафен), от друга страна, във връзка с иск за установяване на нарушение на словна марка на Европейския съюз и с насрещен иск за обявяване на недействителността на тази марка.

3. Запитващата юрисдикция по същество иска от Съда да установи дали съдът за марките на ЕС продължава да има правомощието да се произнесе по насрещния иск за обявяване на недействителността на марката, когато нейният притежател е оттеглил главния иск за установяване на нарушение.

¹ Език на оригиналния текст: италиански.

² Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 154, 2017 г., стр. 1).

II. Правна уредба

A. Правото на Съюза

4. Съгласно съображения 31, 32 и 33 от Регламент 2017/1001:

- „(31) За да се осигури защитата на марките на Съюза, държавите членки следва да посочат, като изхождат от техните национални системи, възможно най-ограничен брой национални първоинстанционни и второинстанционни съдилища, компетентни в областта на нарушението и валидността на марката на ЕС.
- (32) От съществено значение е решенията относно валидността и нарушението на марките на ЕС да имат действие и да се прилагат в целия Съюз, като това е единственият начин да се избегнат взаимнопротиворечиви решения на съдилищата и на Службата и засягане на единния характер на марките на ЕС. [...]
- (33) Следва да се избягват противоречиви съдебни решения, постановени в резултат на искове, които включват същите страни и които са подадени за същите факти въз основа на марка на ЕС и на паралелни национални марки. За тази цел, когато са заведени искове в една и съща държава членка, средствата за постигане на тази цел следва да се потърсят в националните процесуални норми, които не се засягат от настоящия регламент, докато когато исковете са заведени в различни държави членки, разпоредбите, изготвени въз основа на правилата относно висящността на един и същи правен спор пред две различни равни по степен съдилища и за взаимната зависимост на исковете на Регламент (ЕС) № 1215/2012³], се оказват подходящи“.

5. Член 1, параграф 2 от този регламент гласи:

„Марка[та] на ЕС има единен характер. Тя има едно и също действие в целия Съюз: тя може да бъде регистрирана, прехвърляна, да бъде предмет на отказ, на решение за отмяна или за обявяване на недействителност, и нейното използване може да бъде забранено само за целия Съюз. Настоящият принцип се прилага, освен ако в настоящия регламент не е предвидено друго“.

6. Съгласно член 6 от посочения регламент марката на ЕС се придобива чрез регистрация.

7. Член 59, параграф 1, буква а) от този регламент предвижда:

„Марка на ЕС се обявява за недействителна въз основа на искане, подадено до Службата, или въз основа на насрещен иск, предявен в производство за нарушение:

а) когато марката на ЕС е била регистрирана в противоречие с разпоредбите на член 7;

[...]“.

³ Регламент от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, 2012 г., стр. 1).

8. В раздел 5 от този регламент, озаглавен „Производство за отмяна или за обявяване на недействителност пред Службата“, член 63, параграф 3 гласи:

„Искането за отмяна или за обявяване на недействителност е недопустимо, когато по искане, което се отнася до същия предмет и същото основание между същите страни, има произнесено решение по същество от Службата или от Съда за марките на ЕС съгласно предвиденото в член 123, и решението на Службата или на този съд относно искането е окончателно“.

9. Съгласно член 123, параграф 1 от Регламент 2017/1001:

„Държавите членки определят на тяхната територия възможно най-ограничен брой национални първоинстанционни и второинстанционни юрисдикции, които изпълняват функциите, които са им предоставени съгласно настоящия регламент“.

10. Член 124, букви а) и г) от Регламент 2017/1001 гласи:

„Съдилищата за марките на ЕС имат изключителна компетентност:

а) за всички икове за нарушение и, ако националният закон го позволява, при опасност от нарушение на правата върху марки на ЕС;

[...]

г) за насрещни икове за отмяна или за обявяване на недействителност на марката на ЕС съгласно член 128“.

11. Член 127, параграф 1 от посочения регламент гласи:

„Съдилищата за марките на ЕС приемат марката на ЕС за валидна, освен ако ответникът не оспори валидността ѝ чрез насрещен иск за отмяна или за обявяване на недействителност“.

12. Съгласно член 128 от Регламент 2017/1001:

„1. Насрещният иск за отмяна или за обявяване на недействителност може да се основава само на основанията за отмяна или за недействителност, предвидени в настоящия регламент.

2. Съдът за марките на ЕС отхвърля насрещния иск за отмяна или за обявяване на недействителност, ако решение, взето от Службата между същите страни въз основа на иск, имащ същия предмет и същото основание, вече е станало окончателно.

[...]

4. Съдът за марките на ЕС, пред който е предявен насрещен иск за отмяна или за обявяване на недействителност на марка на ЕС, не пристъпва към разглеждането на насрещния иск, докато някоя от заинтересованите страни или съдът не информира Службата за датата, на която насрещният иск е бил предявен. Службата вписва тази информация в регистъра. Ако искането за отмяна или за обявяване на недействителност на марка на ЕС вече е предявено пред Службата преди подаването на насрещния иск, тя информира съда за това и съдът

спира производството в съответствие с член 132, параграф 1, до приемането на окончателно решение по искането или до неговото оттегляне.

[...]

6. Когато съдът за марките на ЕС се е произнесъл с окончателно решение по насрещен иск за отмяна или за обявяване на недействителност на марка на ЕС, копие от решението своевременно се изпраща на Службата от съда или от която и да било от страните в националното производство. Службата или всяка друга заинтересована страна може да поиска информация за това изпращане. Службата отбелязва решението в регистъра и взема всички необходими мерки, за да се съобрази с постановителната му част.

7. Съдът за марките на ЕС, сезиран с насрещен иск за отмяна или за обявяване на недействителност, може да спре производството по иска на притежателя на марката на ЕС и след изслушване на другите страни да покани ответника да представи иск за отмяна или за обявяване на недействителност пред Службата, в срока, който той му определи. Ако искът не бъде представен в този срок, производството продължава, а насрещният иск се счита за оттеглен. Прилага се член 132, параграф 3“.

13. Съгласно член 129 от посочения регламент, озаглавен „Приложимо право“:

„1. Съдилищата за марките на ЕС прилагат разпоредбите на настоящия регламент.

2. По всички въпроси за марките, които не са обхванати от настоящия регламент, съответният съд за марките на ЕС прилага приложимото национално право.

3. Освен ако не е предвидено друго в настоящия регламент, съдът за марките на ЕС прилага процедурния правилник, приложим по отношение на същия вид искове относно национална марка в държавата членка, на територията на която се намира съдът“.

14. Член 132 от този регламент гласи:

„1. Освен при наличие на особени причини за продължаване на производството, съд за марките на ЕС, сезиран с един от искове, посочени в член 124, с изключение на иска за констатиране на ненарушение, спира производството, по своя инициатива, след изслушване на страните, или по искане на една от страните и след изслушване на другите страни, когато валидността на марката на ЕС е вече оспорена пред друг съд за марките на ЕС с насрещен иск, или когато иск за отмяна или за обявяване на недействителност е бил подаден пред Службата.

2. Службата, освен при наличие на особени причини за продължаване на производството, сезирана с иск за отмяна или за обявяване на недействителност, спира производството, по своя инициатива след изслушване на страните или по искане на една от страните и след изслушване на другите страни, когато валидността на марката на ЕС е вече оспорена пред съд за марките на ЕС с насрещен иск пред съда за марките на ЕС. Въпреки това[,] ако една от страните в процеса пред съда за марките на ЕС поиска това, съдът може, след изслушване на другите страни в това производство, да спре производството. В този случай Службата продължава висещото пред нея производство.

3. Съдът за марките на ЕС, който спре производството, може да разпорежи временни и обезпечителни мерки за времето на спиране“.

Б. Германското право

15. Съгласно член 33, параграф 1 от Zivilprozessordnung (Граждански процесуален кодекс, наричан по-нататък „ZPO“) насрещен иск може да бъде предявен пред съда, сезиран с иск, когато съществува правна връзка между предмета на насрещния иск и предмета на главния иск или средствата за защита, представени срещу главния иск.

16. Член 261 от ZPO, озаглавен „Висящност на спора“, предвижда в параграф 3, точка 2, че компетентността на сезирания съд не се засяга при промяна на обстоятелствата, които са обосновавали тази компетентност.

III. Фактите, главното производство и преюдициалните въпроси

17. КР е притежател на регистрираната на 19 октомври 2017 г. словна марка на Европейския съюз „APFELZÜGE“ за услуги от класове 35, 41 и 43⁴ от Ницката спогодба от 1957 г. относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки (наричана по-нататък „Ницката спогодба“)⁵. Безспорно е, че с термина „Apfelzügle“ („ябълков влак“) се обозначава превозно средство, състоящо се от няколко теглени от трактор ремаркета, използвано при събирането на реколтата от ябълки.

18. На 26 септември 2018 г. както TV, така и община Бодман-Лудвигсхафен правят реклама в съответните си профили във Facebook на дейност по бране и дегустация на пресни ябълки с обиколка с Apfelzügle.

19. Поради това КР предявява пред Landgericht München (Областен съд Мюнхен, Германия) иск за установяване на нарушение на марката, като иска да бъде забранено на TV и на община Бодман-Лудвигсхафен да използват термина „Apfelzügle“ за обозначените с тази марка услуги. От своя страна ответниците предявяват пред тази юрисдикция насрещни иски за обявяване на недействителността на марката на КР.

20. В проведеното пред Landgericht München (Областен съд Мюнхен) КР съдебно заседание КР оттегля иска си за установяване на нарушение. Независимо от оттеглянето на иска, TV и община Бодман-Лудвигсхафен поддържат насрещните си иски.

21. С решение от 10 март 2020 г., като счита насрещните иски за допустими, Landgericht München (Областен съд Мюнхен) обявява за недействителна оспорваната марка само за услугите от клас 41, като отхвърля в останалата им част исканията на ответниците.

⁴ Въпросната марка се отнася по-конкретно до следните услуги:

Клас 35: Групиране на хранителни продукти и продукти за дегустация, по-специално управление на фермерски магазин, в който се продават местни занаятчийски произведени хранителни продукти и/или напитки.

Клас 41: Развлечение; културни дейности; организиране и провеждане на информационни срещи относно селското стопанство.

Клас 43: Ресторантьорство и временно настаняване; стопанисване на ресторант; кетъринг.

⁵ Спогодбата от Ница, приета на дипломатическата конференция в Ница на 15 юни 1957 г., ревизирана и изменена (Recueil des traités des Nations unies, том 1154, № I 18200, стр. 89).

22. Община Бодман-Лудвигсхафен подава жалба срещу това решение пред Oberlandesgericht München (Върховен областен съд Мюнхен), като настоява да бъде уважен насрещният иск за обявяване на недействителност на марката и по отношение на услугите от класове 35 и 43 от Ницската спогодба.

23. В акта за преюдициално запитване Oberlandesgericht München (Върховен областен съд Мюнхен) посочва, че трябва предварително да прецени допустимостта на насрещните искове, предявени от ответниците, след оттеглянето на главния иск, като подчертава, че по този въпрос не е обвързан от решението на първоинстанционния съд.

24. В това отношение запитващата юрисдикция отбелязва, че според преобладаващото становище в Германия случай като настоящия не се урежда от Регламент 2017/1001, а — съгласно съдържащото се в член 129, параграф 3 от този регламент препращане — от разпоредбите на германското гражданско процесуално право. По-специално приложим е член 261, параграф 3, точка 2 от ЗРО, съгласно който компетентността на съда за марките по насрещния иск за обявяване на недействителност не зависи от решението по иска за установяване на нарушение, поради което тя не би могла да отпадне в случай на оттегляне на последния.

25. Като се съмнява в това разрешение, запитващата юрисдикция отбелязва, че:

- i) регистрацията на марка на Европейския съюз е акт на служба на Съюза — Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (наричана по-нататък „Службата“) — и националните съдилища не са компетентни да отменят тези актове, освен при изрично предвидени изключения;
- ii) поради тази причина член 63, параграф 1 от Регламент 2017/1001 предоставя „приоритетно“ на Службата компетентност в тази област;
- iii) вместо това компетентността на националния съд в областта на валидността на марката представлява изключение, предвидено в член 124, буква г) от Регламент 2017/1001, само в случай на предявяване на насрещен иск и е обосновано от необходимостта да се позволи на ответника по иск за установяване на нарушение да използва средство за защита в същото производство;
- iv) освен това приоритетният характер на компетентността на Службата произтича от член 128, параграф 7 от Регламент 2017/1001, съгласно който притежателят на марката може да направи така, че решението по иска за обявяване на недействителност да бъде разгледано не от националния съд, а в рамките на производство пред Службата.

26. Предвид гореизложеното, според Oberlandesgericht München (Върховен областен съд Мюнхен) съдът за марките на ЕС не може да се произнесе по насрещен иск за обявяване на недействителност на марка на ЕС по смисъла на член 128 от Регламент 2017/1001, ако е налице оттегляне на иска за установяване на нарушение, вследствие на който е бил предявен насрещният иск, тъй като в този случай вече не е необходимо да се допуска такъв инструмент за защита на ответника. Освен това става въпрос за извод, произтичащ от самия Регламент 2017/1001, така че препращането към националното законодателство не е релевантно.

27. Според запитващата юрисдикция това тълкуване се подкрепя от решение от 19 октомври 2017 г., Raimund⁶ (наричано по-нататък „решението Raimund“), съгласно което насрещният иск за обявяване на недействителност трябва да се разгледа преди иска за нарушение. Освен това то не възлага на ответника, който предявява насрещен иск, прекомерна и непропорционална тежест, тъй като той във всички случаи разполага с възможността да сезира Службата на основание член 63 от Регламент 2017/1001.

28. При тези обстоятелства Oberlandesgericht München (Върховен областен съд Мюнхен) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 124, буква г) и член 128 от Регламент 2017/1001 да се тълкуват в смисъл, че съдът за марките на ЕС продължава да има правомощието да се произнесе по недействителността на марка на ЕС, твърдяна с насрещен иск по смисъла на член 128 от посочения регламент, дори след като основаният на тази марка иск за нарушение по смисъла на член 124, буква а) на практика е оттеглен?“.

IV. Производството пред Съда и кратко изложение на становищата на страните

29. Община Бодман-Лудвигсхафен и Европейската комисия представят писмени становища по настоящото дело в съответствие с член 23 от Статута на Съда.

30. Община Бодман-Лудвигсхафен счита, че насрещният иск трябва да се разглежда като самостоятелен иск по отношение на иска за установяване на нарушение и че при липсата на конкретни разпоредби в регламента, които уреждат разглеждания случай, трябва да се приложи германският граждански процесуален кодекс, съгласно който компетентността на сезирания съд не се засяга от промяна на обстоятелствата, на които се основава тази компетентност. Поради това тя предлага на поставения преюдициален въпрос да се отговори утвърдително.

31. Комисията, напротив, изключва възможността националният съд да запази правомощието да се произнесе по насрещния иск за обявяване на недействителността на марката на ЕС, след като е налице надлежно оттегляне на главния иск за установяване на нарушение. За да обоснове този извод, тя се позовава по-специално на акцесорния характер на насрещния иск за обявяване на недействителността на марката: става въпрос за средство за защита на ответника, което може да бъде използвано само в рамките на иск за установяване на нарушение, което непременно зависи от съществуването на последния и следователно не може да се разглежда самостоятелно.

V. Правен анализ

32. С преюдициалния си въпрос Oberlandesgericht München (Върховен областен съд Мюнхен) иска от Съда да установи дали съгласно Регламент 2017/1001 съдът за марките на ЕС продължава да има правомощието да се произнесе по недействителността на марка на ЕС, твърдяна с насрещен иск, предявен от ответника по иск за установяване на нарушение, дори след като последният иск е бил надлежно оттеглен.

⁶ C-425/16, EU:C:2017:776.

А. По насрещния иск за обявяване на недействителност в системата на Регламент 2017/1001

33. Преди да се разгледа въпросът за компетентността, поставен от запитващата юрисдикция, трябва да се тълкува понятието „насрещен иск“ и да се прецени неговият самостоятелен или акцесорен характер по отношение на главния иск.

34. Всъщност, както посочва Комисията, ако този иск се счита за акцесорен спрямо главния иск, по самото си естество той би имал същата съдба като главния иск. Следователно към случая би се приложил принципът *simul stabunt simul cadent*. Ако обаче насрещният иск има характеристиките на самостоятелен иск, той няма да бъде засегнат от евентуалните действия, които водят до погасяване на главния иск.

35. Макар изразът „насрещен иск“ да се съдържа в няколко разпоредби на Регламент 2017/1001, те не дават никакво определение на обозначеното от него понятие, нито препращат изрично към правото на държавите членки, що се отнася до значението и обхвата, които следва да има. Поради това, в съответствие с постоянната практика на Съда, считам, че понятието „насрещен иск“ по смисъла по-специално на член 128 от Регламент 2017/1001 трябва да се разглежда като самостоятелно понятие на правото на Съюза и да се тълкува еднакво на територията на последния, като се вземат предвид освен текстът на посочената разпоредба, също и контекстът, в който тя се вписва, и целите, преследвани от правната уредба, от която тя е част⁷.

36. Употребата на квалификациите, използвани в националните процесуални норми, според мен трябва да се счита за изключена, въпреки че съгласно член 129, параграф 3 от Регламент 2017/1001 тези норми са приложими, освен ако в последния не е предвидено друго. Всъщност, както ще се види по-нататък, тълкуването на обхвата на понятието „насрещен иск“ по смисъла на Регламент 2017/1001 засяга определянето на съответните области на компетентност на Службата и на съдилищата за марките. При тези обстоятелства е уместно в контекста на този регламент посоченото понятие да се прилага обективно, независимо от националните законодателства.

37. Както правилно отбелязва генералният адвокат Campos Sánchez Bordona в заключението си по дело Raimund, „насрещен иск“ означава по принцип искане, което ответникът в производство, образувано срещу него, предявява срещу ищеца пред същия съд, за да получи предимство, различно от простото отхвърляне на претенцията на противната страна. Като цели на насрещния иск обикновено се посочват процесуалната икономия и предотвратяването на риска от постановяване на противоречиви съдебни решения⁸.

38. Предвид изложеното по-горе следва да се отбележи, че Регламент 2017/1001 — който съгласно съображение 4 има за цел да въведе правила на Съюза за марките, „предоставящи на предприятията правото да придобиват, по реда на единна процедура, марки на Съюза,

⁷ Вж. в този смисъл решения от 20 януари 2022 г., Landeshauptmann von Wien (Заруба на статут на дългосрочно пребиваващ) (C-432/20, EU:C:2022:39, т. 28), от 16 септември 2021 г., The Software Incubator (C-410/19, EU:C:2021:742, т. 30) и от 29 януари 2020 г., Sky и др. (C-371/18, EU:C:2020:45, т. 74).

⁸ Вж. заключението на генералния адвокат Campos Sánchez Bordona (C-425/16, EU:C:2017:479, бележка под линия 17). Вж. също по аналогия решение от 31 май 2018 г., Nothartová (C-306/17, EU:C:2018:360, т. 21 и 22), определение от 27 май 2004 г., Комисия/IAMA Consulting (C-517/03, непубликувано, EU:C:2004:326, т. 17) и решение от 16 септември 2013 г., GL2006 Europe/Комисия (T-435/09, EU:T:2013:439, т. 42).

които се ползват с еднаква защита и имат действие върху цялата територия на Съюза⁹ — установява сложна система за контрол на валидността на марките на ЕС, която предвижда функция както за Службата, така и за съдилищата за марките¹⁰.

39. За иска за обявяване на недействителност на марката на ЕС законодателят е предвидил пряко и централизирано административно-процесуално производство пред Службата, под контрола на съда на Съюза. Всъщност съгласно член 63 от Регламент 2017/1001 поначало компетентна за разглеждане на искането за обявяване на недействителност на марка на ЕС е Службата, чиито решения могат да бъдат обжалвани пред създадените в тази Служба апелативни състави, срещу които може да се подаде жалба пред Общия съд¹¹.

40. Съгласно член 124, буква г) от Регламент 2017/1001 „изключителна“ компетентност на съдилищата за марките обаче е предвидена, в случай че в образуваното пред тях производство за установяване на нарушение бъде предявен насрещен иск за обявяване на недействителност на марката¹².

41. Предоставянето на такава компетентност на съдилищата за марките — в съответствие с решението на законодателя на Съюза да обедини разглеждането на споровете относно нарушаването на марките на ЕС пред специализирани национални юрисдикции — има двойна цел. От една страна, то позволява на ответника да предяви пред съда защита по същество, включваща оспорване на валидността на марката, въпреки принципната компетентност на Службата в тази област. От друга страна, то отразява намерение за по-добро правораздаване, като дава възможност на страните да получат решение в рамките на едно и също производство пред един и същи съд по взаимните си претенции. Следователно то се основава и на изискванията, произтичащи от съображения 32 и 33 от Регламент 2017/1001, да се осигури защитата на марките на Съюза, като се избягват взаимнопротиворечиви решения и се запазва единният характер на марките на ЕС.

42. Освен това следва да се отбележи, че член 127, параграф 1 от Регламент 2017/1001 установява за производствата пред съдилищата за марките правило за презумпция за валидност на марката на ЕС, която може да бъде оборена само когато ответникът предяви насрещен иск за обявяване на недействителност¹³. С други думи, ответникът не може да се

⁹ Единният характер на марката на ЕС е установен в член 1, параграф 2 от Регламент 2017/1001, вж. точка 5 от настоящото заключение.

¹⁰ Тази система е същата при обявяване на недействителността или отмяната на марката. Предвид предмета на спора в главното производство по-нататък ще се позовавам изключително на правната уредба на главните и насрещните искове за обявяване на недействителност.

¹¹ Вж. членове 66—72. Същото производство е предвидено в член 63 в случай на оспорване на отмяната на марката на ЕС.

¹² Следва да се отбележи, че за да се избегне заобикалянето на изключителната компетентност на Службата да разглежда искания за обявяване на недействителност на марката на ЕС, предявени като главен иск, член 127, параграф 2 от Регламент 2017/1001 предвижда, че валидността на тази марка не може да бъде оспорена чрез иск за констатиране на липса на нарушение. Основанията за недействителност, които могат да бъдат изтъкнати в рамките на насрещен иск, са единствено абсолютните основания за недействителност, предвидени в член 59, параграф 1 от Регламент 2017/1001, както и относителните основания за недействителност, изброени в член 60, параграфи 1 и 2 от този регламент.

¹³ Тази презумпция може да бъде оборена и с насрещен иск за отмяна, въпреки че в този случай по-скоро се оспорва упражняването на правата на закрила, свързани с марката, отколкото нейната правна валидност.

позове на недействителността на марката на ЕС само с възражение, с единствената цел да оспори основателността на претенцията на ищеца¹⁴, а само ако в същото време изрично е поискано от съда за марките на ЕС да обяви недействителността на посочената марка¹⁵.

43. Както отбелязва генералният адвокат Campos Sánchez-Bordona в заключението си по дело Raimund¹⁶, това решение е в съответствие с единния характер на марката, тъй като то подкрепя постановяването на решение относно валидността, което разгръща действието ѝ на цялата територия на Съюза. Всъщност съдебните решения, с които се обявява недействителността на марката, като се уважава насрещният иск, имат действие *erga omnes* и съгласно член 128, параграф 6 от Регламент 2017/1001 Службата трябва да ги отбележи в регистъра и да вземе всички необходими мерки, за да се съобрази с постановителната им част¹⁷.

44. От гореизложеното със сигурност следва, че съществува връзка между първоначалния иск за установяване на нарушение и насрещния иск за обявяване на недействителността на марката. Всъщност последният се предявява „инцидентно“ в рамките на съдебно производство, образувано за установяване на нарушение, и има — поне отчасти — защитна цел, тъй като може, ако бъде уважен, да доведе до отхвърляне на главния иск.

45. Целта на насрещния иск обаче не се ограничава до това — той може да доведе до обезсилване на правото на индустриална собственост, което поражда действие *erga omnes*, и следователно се простира отвъд съдебното производство и простата необходимост от защита на ответника, който, както ясно показва настоящият случай, запазва интереса си той да бъде уважен дори в случай на оттегляне на иска за установяване на нарушение.

46. С оглед на гореизложеното считам — противно на твърдяното от Комисията — че насрещният иск за обявяване на недействителност на марката, посочен в член 128 от Регламент 2017/1001, няма чисто акцесорен характер по отношение на главния иск за установяване на нарушение, а има, ако не напълно самостоятелен, поне смесен характер, който го прави устойчив по отношение на основанията за погасяване, отнасящи се до иска за установяване на нарушение.

47. Според мен доводите, изложени от Комисията в писменото ѝ становище, не могат да поставят под въпрос този извод. От една страна, инцидентният характер на насрещния иск по член 127, параграф 1 от Регламент 2017/1001 — който се вписва във вече започнал

¹⁴ Обхватът на забраната за оспорване на недействителността на марката чрез просто възражение е разширен с Регламент (ЕС) 2015/2424 на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2015 година за изменение на Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета относно марката на Общността и Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността и за отмяна на Регламент (ЕО) № 2869/95 на Комисията относно таксите, събирани от Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайн) (ОВ L 341, 2015 г., стр. 21), с който се изменя член 99, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, 2009 г., стр. 1), който допуска възможността да се повдигне такова възражение, когато се направи позоваване на недействителността поради съществуването на по-ранно право на ответника.

¹⁵ В главното производство, довело до постановяване на решението Raimund, ответникът в производството за установяване на нарушение е повдигнал както възражение за недействителност, така и — в отделно производство пред същия съд, както е позволено от австрийското процесуално право — насрещен иск за обявяване на недействителност, като и в двата случая се е позовал на недобросъвестност при регистрацията на марката. В решението си Съдът по същество е уточнил, че съдът за марките не може да отхвърли иск за установяване на нарушение поради основание за недействителност на марката на ЕС, без преди това да е уважил насрещния иск за обявяване на недействителност, който ответникът по иска за установяване на нарушение на права е предявил, позовавайки се на същото основание за недействителност (вж. т. 35 и т. 1 от диспозитива).

¹⁶ C-425/16, EU:C:2017:479, точки 62 и 63.

¹⁷ Същият режим е предвиден и когато бъде уважен насрещен иск за отмяна.

процес¹⁸ — и възможността за предявяването му само от ответника по иска за установяване на нарушение са само процесуални предпоставки за предявяването му и не позволяват да се направят изводи относно неговия характер. От друга страна, както вече имах посочих, разпоредбите на членове 127 и 128 от Регламент 2017/1001 не само позволяват на ответника по иск за установяване на нарушение да се защити по същество, като обори презумпцията за валидност на марката на ЕС, но и му предоставят правото да поиска и да получи инцидентно решение, с което се установява недействителността на тази марка, валидно *erga omnes*, което след като влезе в сила, представлява основание за заличаване на съответната регистрация от регистъра на марките на ЕС¹⁹.

48. Накрая, противно на това, което наред с Комисията посочва и запитващата юрисдикция, не считам, че от решение Raimund могат да се изведат доводи в полза на тълкуване, съгласно което насрещният иск се влияе от основанията за погасяване в процеса, в който той се вписва. Всъщност това съдебно решение само потвърждава обуславящия характер на уважаването на насрещния иск за обявяване на недействителност по отношение на отхвърлянето на иска за установяване на нарушение, когато същите основания за недействителност са били изтъкнати само с възражение. В това решение обаче не се посочва нищо относно последиците от оттеглянето на иска за установяване на нарушение върху производството, в което е предявен насрещният иск.

49. Изводът, до който стигнах в точка 46 от настоящото заключение относно характера на насрещния иск по член 128 от Регламент 2017/1001, е в съответствие с тълкуването, което Съдът дава на този институт на процесуалното право в рамките на създадената от Брюкселската конвенция²⁰ система, която първо е включена в Регламент 44/2001²¹, а след това в Регламент № 1215/2012, който понастоящем е в сила.

50. В това отношение следва да се отбележи, че посочената правна уредба в областта на компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения постоянно е била предмет в различните регламенти относно марката на Общността и на Съюза, приемани последователно във времето, на изрично препращане, с което всеки път се установява прилагането ѝ в рамките на регулаторните системи, създадени от тези разпоредби. Така Регламент № 40/1994 относно марката на Общността и Регламент № 207/2009 — предшественици на Регламент 2017/1001 — се позовават съответно на Брюкселската конвенция и на Регламент № 44/2001, като разширяват приложението им в рамките на правната уредба на марките на ЕС с цел разпределяне на компетентността между различните държави членки по отношение на исковете относно марките на Общността²². Понастоящем член 122 от Регламент 2017/1001 установява приложимостта на тази правна уредба „по отношение на производствата относно марката на ЕС и заявките за марки на ЕС, както и по отношение на производствата относно едновременно или последователно

¹⁸ Т.е. той се добавя в такъв процес; вж. обстоятелствата в главното производство по делото, по което е постановено решение Raimund.

¹⁹ Вж. член 128, параграф 6 от Регламент 2017/1001.

²⁰ Брюкселска конвенция от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (ОВ L 204, 1975 г., стр. 28; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3, наричана по-нататък „Брюкселската конвенция“)

²¹ Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74).

²² Вж. по-специално: i) съображението на Регламент 40/1994, в което се посочва, че „за всички съдебни искове относно марките на Общността, се прилагат правилата на Брюкселската конвенция [относно компетентността] и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела [...]“; ii) член 94 от Регламент № 207/2009 относно правилата за прилагане на Регламент № 44/2001 по отношение на производствата в областта на марките на ЕС.

предявени иски, във връзка с марките на ЕС или с националните марки“, освен ако не е предвидено друго в самия регламент, като в параграф 2 се позовава изрично на най-новата правна уредба в тази област, а именно тази, която се съдържа в Регламент № 1215/2012.

51. Ето защо ми се струва, че поради изложеното по-горе понятието „насрещен иск“ трябва да се тълкува по начин, съобразен с посочените регламенти относно компетентността и със съдебната практика, в която се разглеждат²³.

52. Като се има предвид това, отбелязвам, че още от решение от 13 юли 1995 г., *Danværn Production*²⁴, в което Съдът е трябвало да определи дали искане за обезщетение, подадено от ответника, трябва да се счита за „насрещен иск“ по смисъла на член 6, точка 3 от Брюкселската конвенция²⁵, е видно ясно разграничение между насрещния иск, който се отнася до претенция, различна от иска на ищеца, и която има за цел осъждането на последния, и простото възражение, което е средство за защита без самостоятелен характер по отношение на главния иск, с което се цели единствено блокирането на последния²⁶. Този въпрос е разгледан задълбочено и от генералния адвокат Léger в делото, по което е постановено посоченото решение. В заключението си той подчертава по-специално, че насрещният иск е „нов иск, предявен в хода на производството от ответника, който на свой ред става ищец [...]“, „цели отделно осъждане, което не се ограничава до отхвърлянето на претенциите на първоначалния ищец“ и има ход и резултат, „които са независими от главния иск, поради което не се погасява при оттегляне на исковите от ищеца“²⁷.

53. Неотдавна Съдът е разгледал понятието „насрещен иск“ в решение от 12 октомври 2016 г., *Kostanjevec*²⁸, отнасящо се по-специално до тълкуването на член 6, параграф 3 от Регламент № 44/2001. По този повод Съдът е потвърдил, че насрещният иск „по същество

²³ Освен това трябва да се има предвид, че терминологията, използвана в член 6, параграф 3 от Брюкселската конвенция, в член 6, параграф 3 от Регламент № 44/2001 и понастоящем в член 8, параграф 3 от Регламент № 1215/2012, напълно съпада с тази, която се съдържа в Регламент 2017/1001 (например термините „Widerklage“ на немски, „counterclaim“ на английски, „demande reconventionnelle“ на френски, „domanda riconvenzionale“ на италиански език).

²⁴ Решение от 13 юли 1995 г., *Danværn Production* (C-341/93, EU:C:1995:239).

²⁵ Брюкселска конвенция от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (ОВ L 204, 1975 г., стр. 28; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3). Посоченият член 6, параграф 3 позволява на ответника да предяви насрещен иск срещу ищеца пред съда, сезиран с главния иск, независимо от основанията за компетентността на този съд, за да избегне раздробяването на съдебната компетентност, при условие че съществува договорна или фактическа връзка с иска на ищеца (вж. по този въпрос заключението на генералния адвокат Léger по дело *Danværn Production* (C-341/93, EU:C:1995:139, т. 7).

²⁶ Вж. решение от 13 юли 1995 г., *Danværn Production* (C-341/93, EU:C:1995:239, т. 12); Съдът по-специално отбелязва, че „националните правни уредби на държавите членки по принцип правят разграничение между две положения. От една страна, когато ответникът възражава, че съществува вземане, което той има по отношение на ищеца, което би довело до пълно или частично погасяване на претендираното от него вземане. От друга страна, положението, при което с отделен иск, предявен в рамките на същия съдебен процес, ответникът иска ищецът да бъде осъден да заплати задължение към него. В последния случай отделното искане може да визира по-голяма от търсената от ищеца сума и да продължи да бъде отстоявано дори искът на ищеца да е отхвърлен“. В точка 17 от посоченото решение се посочва също, че в националните правни уредби съществуват различни изрази за обозначаване на всяко от двете положения. По-специално, що се отнася конкретно до насрещния иск и възражението за прихващане, френското право прави разграничение между „demande reconventionnelle“ и „moyens de défense au fond“; английското право между „counter-claim“ и „set-off as a defence“; германското право между „Widerklage“ и „Prozeßaufrechnung“; и италианското право между „domanda riconvenzionale“ и „eccezione di compensazione“.

²⁷ Заключение на генералния адвокат Léger по дело *Danværn Production* (C-341/93, EU:C:1995:139, т. 25 и 26).

²⁸ Решение от 12 октомври 2016 г., *Kostanjevec*, (C-185/15, EU:C:2016:763).

се отнася до отделно искане за осъждане на ищеца, което може при необходимост да визира по-голяма от търсената от ищеца сума и да продължи да бъде отстоявано, дори искът на ищеца да е отхвърлен“²⁹.

54. Следователно от посочените по-горе позовавания на съдебната практика в крайна сметка се потвърждава тезата, според която насрещният иск е правно средство за защита на ответника, който, като се възползва от предявеното искане на ищеца срещу него, в същото съдебно производство разширява *thema decidendum*, като предявява инцидентно самостоятелен иск, който излиза извън рамките на простото искане за отхвърляне на иска на ищеца и който може да бъде поддържан независимо от основанията за погасяването на този иск.

Б. Приложимостта на принципа на perpetuatio fori

55. Макар че беше установено, че насрещният иск няма чисто акцесорен характер, това не дава отговор на поставения от запитващата юрисдикция въпрос. Всъщност на този етап трябва да се провери дали след оттеглянето на иска за установяване на нарушение компетентността за разглеждане на насрещния иск трябва да се определи в съответствие с правната уредба на предявения като главен иск за обявяване на недействителност, съдържаща се в член 63 от Регламент 2017/1001, с последващо прехвърляне към Службата, или въз основа на други принципи сезираният съд за марките остава компетентен.

56. Запитващата юрисдикция счита също като Комисията, че необходимостта от прехвърляне на компетентността на Службата трябва да се изведе от изключителния характер на компетентността на съда за марките, който на свой ред произтича от факта, че в качеството си на национална юрисдикция той може да отменя само по изключение актовете на Съюза, какъвто е актът за регистрация на марка на ЕС.

57. Освен това в подкрепа на изложеното по-горе Oberlandesgericht München (Върховен областен съд Мюнхен) посочва, че в Регламент 2017/1001 има тенденция към предпочитане на компетентността на Службата за преценката на валидността. Това предпочитание следва да се изведе по-специално от член 128, параграф 7 от Регламента, който предвижда, че по искане на притежателя на марката съдът за марките може да направи така, че по иска за обявяване на недействителност да се произнесе Службата.

58. Считаю, че двата довода не са определящи.

59. Преди всичко струва ми се, че разпределението на правомощията в областта на валидността на марките на ЕС между Службата и съдилищата за марките не представлява съотношение „правило—изключение“ между компетентността на първата и компетентността на вторите, а отношение на допълване, което служи за преследване на целта на правната уредба, която, както вече беше посочено, е да се осигури защитата на тези марки, като се избягват взаимнопротиворечиви решения на съдилищата и на Службата и се запазва единният характер на марките на ЕС.

²⁹ Решение от 12 октомври 2016 г., Kostanjevec, (C-185/15, EU:C:2016:763, т. 32). Става въпрос за твърдение, съответстващо на заключението на генералния адвокат Kokott по същото дело (заключение на генералния адвокат Kokott по дело Kostanjevec, C-185/15, EU:C:2016:397, т. 39—41), в което се посочва, че „[с]ледователно насрещният иск трябва да преследва различна от искането на ищеца претенция, която цели отделно осъждане [...]“. Този иск не е просто средство за защита срещу предявения от противната страна иск [...]“.

60. Всъщност, както подчертава генералният адвокат Campos Sánchez-Bordona в заключението си по делото, по което е постановено решение Raimund, за разлика от процедурата по регистрация на марките на Съюза, „уредена [...] като изключителна функция на EUIPO, която не допуска каквото и да е решение от страна на национален съд“, компетентността за обявяване на недействителността на марка на Съюза е възложена „съвместно“ на съдилищата за марките и на Службата³⁰.

61. Дори да се приеме изключителният характер на компетентността на съда за марките по отношение на насрещния иск за обявяване на недействителност, не ми се струва, че това може да повлияе на отговора на поставения въпрос. Всъщност няма съмнение, че към момента на предявяване на насрещния иск той попада в рамките на случай, по който е компетентен съдът за марките. Добавям, от „динамична“ гледна точка, че насрещният характер на иска, който беше подробно разгледан в предходните точки, се основава и е онтологически свързан с условията, съществуващи към момента на предявяването му, и не зависи от по-нататъшното развитие на процеса. С други думи, насрещният иск не става главен поради погасяването на иска, въз основа на който първоначално се образува съдебното производство.

62. Така че дори да се приеме изключителното естество на компетентността на съдилищата за марките, считам, че случай като този в главното производство, който се характеризира с оттегляне на главния иск, все пак попада в обхвата на тази компетентност. Следователно не става въпрос за прилагане по аналогия на компетентността на националните юрисдикции, което е забранено поради изключителния характер на тази компетентност, а за нейното обичайно прилагане в хипотезата, изрично визирана в разпоредбата.

63. Що се отнася до член 128, параграф 7 от Регламент 2017/1001, не може да се отрече, че той изразява намерението на законодателя на Съюза да насърчи централизираната преценка на валидността на марката и на основанията за погасяване на съответното право пред Службата. Освен това подчертавам, че именно в същата перспектива е и член 132, параграф 2 от този регламент, който предвижда, че дори когато съдът за марките е първият сезиран съд, по искане на някоя от страните производството пред него се спира в очакване на решението на Службата, пред която впоследствие е образувано производство със същия предмет.

64. Тези разпоредби обаче, вместо да подкрепят тезата, че компетентността на съда за марките отпада вследствие на оттеглянето на иска за установяване на нарушение, по-скоро подкрепят нейното отхвърляне. Както е видно от самия им текст, те признават право на преценка на съда за марките (използването на глагола „може“ не оставя никакво съмнение в това отношение), който при искане на притежателя на марката да препрати въпроса за валидността на Службата, може все пак да реши, след като изслуша страните, сам да се произнесе по насрещния иск.

³⁰ Вж. заключението на генералния адвокат Campos Sánchez-Bordona по дело Raimund (C-425/16, EU:C:2017:479, т. 83). Вж. също по аналогия по отношение на подобен случай с Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета от 12 декември 2001 година относно промишления дизайн на Общността (ОВ L 3, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 33, стр. 70), решение от 16 февруари 2012 г., Celaya Emparanza y Galdos International, (C-488/10, EU:C:2012:88, т. 48), където се посочва, че „що се отнася до исквете за обявяване на недействителност на регистрирани промишлени дизайни на Общността, в Регламента е отдадено предпочитание на централизираното им разглеждане от СХВП, като този принцип обаче е смекчен с възможността за съдилищата, произнасящи се по промишлени дизайни на Общността, да разглеждат насрещни искове за обявяване на недействителност на регистрирани промишлени дизайни на Общността, предявени в рамките на производствата по искове за нарушение или за заплаха от нарушение на правото върху промишлен дизайн“.

65. Следователно би било в противоречие със структурата на Регламента — който изрично предвижда право на преценка на съда при искане на притежателя да препрати въпроса за валидността на Службата — да се приеме, че като оттегли иска за установяване на нарушение, притежателят на марката все пак може да обуслови отпадането на правомощието на съда независимо от преценката на последния.

66. В заключение считам, че изложените от запитващата юрисдикция доводи не са определящи. Напротив, струва ми се, че въпросът трябва да бъде решен въз основа на общия принцип на *perpetuatio fori*. Това е така по силата на правото на Съюза, без да е необходимо да се прибегва, съгласно съдържанието се в член 129, параграф 3 от Регламент 2017/1001 препращане, към разпоредбите от националното процесуално право, които установяват този принцип³¹.

67. Съгласно този принцип, след като бъде сезиран компетентният съд, той по общо правило запазва компетентността си дори ако в хода на съдебното производство привръзката, въз основа на която е установена компетентността му, се промени³². Целта на този принцип е да се избегнат вредите, които страните по делото биха понесли, ако компетентността на съда, пред който е образувано производството, отпадне по време на производството поради промяна на обстоятелствата, определящи компетентността.

68. Няма съмнение, че правото на Съюза познава този принцип. В това отношение следва да се припомни решение от 11 октомври 2007 г., *Freeport*³³, в което моментът на предявяване на иска изрично се приема като отправна точка за преценката за наличието на връзка между исковете, за да се определи съдебната компетентност на основание член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001.

69. Релевантни са също така заключението, представено на 11 декември 2014 година от генералния адвокат Jääskinen³⁴ по дело CDC Hydrogen Peroxide, и решението от 21 май 2015 г., постановено от Съда по същото дело, което също се отнася до Регламент № 44/2001. В този случай, в съответствие с принципа на *perpetuatio fori* е установено, че компетентността на сезирания съд, определена въз основа на местоживеенето само на един от ответниците, не отпада дори в случай на оттегляне на иска, предявен срещу ответника, обосновал определянето на компетентността³⁵.

70. Принципът на *perpetuatio fori* впоследствие е послужил като основа на решение от 17 януари 2006 г., *Staubitz-Schreiber*³⁶, в което Съдът е тълкувал Регламент № 1346/2000³⁷ в смисъл, че съдът на държавата членка, на чиято територия е разположен центърът на основните интереси на длъжника към момента на подаване от последния на молбата за образуване на производството по несъстоятелност, остава компетентен да образува това

³¹ Беше посочено по-горе, че съгласно преобладаващото становище в Германия се прилага член 261, параграф 3, точка 2 от ZPO, съгласно който компетентността на сезирания съд не се засяга от промяната в обстоятелствата, въз основа на които е учредена тази компетентност.

³² Вж. заключението на генералния адвокат Szpunar по дело A (C-716/17, EU:C:2019:262, т. 74).

³³ Решение от 11 октомври 2007 г., *Freeport* (C-98/06, EU:C:2007:595, т. 54).

³⁴ Заключение на генералния адвокат Jääskinen по дело CDC Hydrogen Peroxide (C-352/13, EU:C:2014:2443, т. 76—83).

³⁵ Решение от 21 май 2015 г., CDC Hydrogen Peroxide (C-352/13, EU:C:2015:335, т. 28), където, без изрично да посочва принципа на *perpetuatio fori*, Съдът практически го прилага.

³⁶ Решение от 17 януари 2006 г., *Staubitz-Schreiber* (C-1/04, EU:C:2006:39). Вж. също заключението, представено по това дело от генералния адвокат Ruiz-Jarabo Colomer (C-1/04, EU:C:2005:500).

³⁷ Регламент (ЕО) на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 160, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 143).

производство дори когато този длъжник прехвърли центъра на основните си интереси на територията на друга държава членка след подаването на молбата, но преди образуването на производството.

71. Освен това принципът на *perpetuatio fori* е изтъкнат от генералния адвокат Szpunar в становището, представено на 24 септември 2014 г. по дело *Carl Gendreau*³⁸, както и в заключението му от 27 март 2019 г. по дело *A*³⁹ и в заключението му, представено на 30 април 2020 г. по дело *Novo Banco*⁴⁰.

72. Освен това този принцип е посочен в Практическият наръчник за прилагането на Регламент „Брюксел IIa“⁴¹ и е прогласен от Института по международно право по време на сесията в Дижон през 1981 г.⁴² Впрочем принципът на *perpetuatio fori* е включен в множество правни системи. Той е познат по-специално в германското, италианското, френското и испанското право.

73. Накрая, следва да се отбележи, че този принцип всъщност е приложен практически и в рамките на разпределянето на правомощията между Съда и Общия съд. В делото, по което е постановено определение *IAMA Consulting*, Общият съд, сезиран по силата на арбитражна клауза, съдържаща се в сключен от Общността договор, е препратил на Съда насрещен иск, предявен от Комисията, след като е обявил за недопустими исканията на дружеството ищец⁴³. Общият съд е приел, че Съдът е компетентен да разгледа този иск съгласно разпоредбите на член 225, параграф 1 ЕО във връзка с член 51 от Статута на Съда, който е бил в сила към онзи момент, съгласно който предявените от институциите на Общността искове са от компетентността на Съда. В началото последният е припомнил, че общностната съдебна система предполага точно разграничаване — в онзи случай фокусирано върху качеството на ищеца — на съответните правомощия на Съда и на Общия съд, така че компетентността на едната от тези две юрисдикции да се произнесе по даден иск по необходимост изключва компетентността на другата⁴⁴. По-нататък той е уточнил, че „в общностната система на правните средства за защита, компетентността за произнасяне по иск в главното производство предполага и компетентност за разглеждане на всеки насрещен иск, предявен в хода на същото производство и произтичащ от същото деяние или от същия факт, който е предмет на исковата молба“ и че тази компетентност се основава по-специално на интереса от процесуална икономия⁴⁵. Накрая, Съдът е

³⁸ C-376/14 PPU, EU:C:2014:2275, бележка под линия 37.

³⁹ C-716/17, EU:C:2019:262, точка 74.

⁴⁰ C-253/19, EU:C:2020:328, точка 23.

⁴¹ Практически наръчник за прилагането на Регламент „Брюксел IIa“, публикуван на 20 юни 2016 г. от Европейската комисия и достъпен в интернет на адрес: <https://op.europa.eu/bg/publication-detail/-/publication/f7d39509-3f10-4ae2-b993-53ac6b9f93ed>.

⁴² В документа, достъпен на френски език (достъпен в интернет на адрес: https://www.idi-iil.org/app/uploads/2017/06/1981_dijon_01_fr.pdf), озаглавен „Le problème intertemporel en droit international privé“, се посочва, че „Les changements intervenant en cours de procédure dans les faits qui constituent le fondement de la compétence juridictionnelle ne privent pas la juridiction de sa compétence et n'affectent normalement pas la reconnaissance ou l'exécution de ses décisions dans d'autres États“.

⁴³ Вж. определение от 25 ноември 2003 г., *IAMA Consulting*/Комисия (T-85/01, EU:T:2003:309).

⁴⁴ Вж. определение от 27 май 2004 г., *Комисия/IAMA Consulting* (C-517/03, непубликувано, EU:C:2004:326, т. 15).

⁴⁵ Вж. определение от 27 май 2004 г., *Комисия/IAMA Consulting* (C-517/03, непубликувано, EU:C:2004:326, т. 17 и цитираната съдебна практика).

отбелязал, че фактът, че искът е бил отхвърлен и следователно насрещният иск е загубил своя инцидентен характер, не води до отпадане на компетентността на Общия съд да се произнесе по това искане⁴⁶.

74. Предвид гореизложеното смятам, че принципът на *perpetuatio fori* трябва да се приложи и в настоящия случай. В това отношение считам за релевантно препращането, съдържащо се в член 122 от Регламент 2017/1001, към законодателството в областта на компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения, за което съгласно горепосочената съдебна практика се прилага принципът на *perpetuatio fori*. Всъщност, макар да не може да се разглежда приложимостта на този принцип с цел да се разпредели компетентността между различните държави членки по отношение на исковете, които се отнасят до марките на Съюза, не виждам защо трябва да се стигне до различен извод в конкретния случай, в който всъщност отново се разглеждат правилата за предоставяне на съдебни или квазисъдебни правомощия.

75. Освен това принципът на *perpetuatio fori*, като обвързва компетентността с момента на предявяването на насрещния иск, гарантира правната сигурност и предотвратява според мен съществените вредоносни последици за процесуалната икономия и правото на защита на ответника, които биха произтекли придавайки значение на оттеглянето на главния иск.

76. Като пример може да се посочи случаят, в който непосредствено преди края на съдебно производство, характеризиращо се със сложно и скъпо разследване или дори което е в процес на обжалване, ищецът оттегли иска за установяване на нарушение, тъй като осъзнава, че е изправен пред вероятността той да бъде отхвърлен. Последващата липса на компетентност на съда по отношение на насрещния иск би наложила ответникът да започне отначало производство пред Службата.

77. Според мен не може да се оспори, че като се анулира извършената дейност и времето, използвано в първоинстанционното производство, се засяга принципът на процесуалната/процедурната икономия, който следва да характеризира не само правораздавателната дейност, но и административната дейност на Службата, тъй като става въпрос за дублиране на припокриващи се дейности, които водят до сравними резултати въз основа на Регламент 2017/1001. Освен това ответникът би бил принуден да понесе допълнителни разходи за започване на производството пред Службата. Следва да се отбележи, че тези отрицателни последици биха произтекли автоматично от решение — да се оттегли главният иск — взето от лицето, което е ответник по насрещния му иск.

78. Предоставеното тълкуване не е в противоречие със специфичната цел на съдържащата се в Регламент 2017/1001 правна уредба.

⁴⁶ Вж. определение от 27 май 2004 г., Комисия/IAMA Consulting (C-517/03, непубликувано, EU:C:2004:326, т. 20). В същия смисъл е и решение от 16 септември 2013 г., GL2006 Europe/Комисия (T-435/09, EU:T:2013:439, т. 45—47), постановено в рамките на съдебно производство, предоставено на неговата компетентност въз основа на арбитражна клауза по смисъла на член 272 ДФЕС. По този повод — след като е подчертал различния характер на предявения от Комисията насрещния иск по отношение на главния иск на предприятието — Общият съд е приел, че трябва да се произнесе по този иск, въпреки че е обявил, че липсва основание за произнасяне по главния иск, който е останал без предмет, тъй като ищецът повече не бил представляван от адвокат. Вж. също решение от 9 юли 2013 г., Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Комисия (T-552/11, непубликувано, EU:T:2013:349, т. 41 и цитираната съдебна практика), разрешението по което не е било поставено под въпрос от Съда в решението му по жалбата (вж. решение от 9 септември 2015 г., Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Комисия (C-506/13 P, EU:C:2015:562).

79. Както вече беше посочено, от съображение 32 от Регламент 2017/1001 ясно е видно, че от съществено значение за разглежданата правна уредба е „решенията относно валидността и нарушението на марките на ЕС да имат действие и да се прилагат в целия Съюз, като това е единственият начин да се избегнат взаимнопротиворечиви решения на съдилищата и на Службата и засягане на единния характер на марките на ЕС“.

80. Целите, залегнали в основата на разглежданата правна уредба и на компетентността на съда за марките по насрещните иски за обявяване на недействителност, обаче не се влияят от погасяването на главния иск за установяване на нарушение. Всъщност това погасяване не води до образуването на множество производства, тъй като съдебното производство остава да се разглежда от една-единствена юрисдикция, нито засяга действието *erga omnes* на решението на националния съд относно валидността на марката. Следователно са запазени както изискванията за процесуална икономия, така и тези за единния характер на марките в целия Съюз. Освен това не възниква риск от противоречиви решения, тъй като сезираният със случая орган е само един.

81. В заключение, поради всички изложени съображения считам, че съдът за марките продължава да има правомощието да се произнесе по недействителността на марка на ЕС, твърдяна с насрещен иск по смисъла на член 128 от посочения регламент, дори след като главният иск за установяване на нарушение на практика е оттеглен.

VI. Заключение

82. Въз основа на всички изложени по-горе съображения предлагам на Съда да отговори на поставения от *Oberlandesgericht München* (Върховен областен съд Мюнхен, Германия) преюдициален въпрос по следния начин:

„Член 124, буква г) и член 128 от Регламент 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно марката на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че съдът за марките на ЕС продължава да има правомощието да се произнесе по недействителността на марка на Съюза, твърдяна с насрещен иск по смисъла на член 128 от споменатия регламент, дори след като свързаният с тази марка главен иск за установяване на нарушение по смисъла на посочения член 124, буква а) на практика е оттеглен“.